

altsaa uden tilbagevirkende Kraft." Han siger endvidere, „at det vil erkjendes, at denne Opdagelse . . . ikke bør kunne benyttes i videre Omfang, end allerede maatte være sket", og han kommer derved til at sige: „Selv om der ogsaa i Fremtiden, efterat Opmærksomheden er bleven henledet paa disse Forhold, kun fremkom enkelte saadanne Tilfælde, er det min Overbevisning, at saadanne enkelte Tilfælde under de nuværende Forhold kunne sætte langt mere ondt Blod, end at de, der gjøre det, paa nogen Maade saa Bederlag for." Det glæder mig, at det ikke er mig, men den høitærede Justitsminister, som siger dette, men han har fuldkommen Ret. Den høitærede Minister siger dernæst: „Jeg gjentager altsaa, at, hvad enten den ældre Tradition, som jeg vedkjender mig som rigtig, holder Stik eller ikke, saa foreligger her efter min Overbevisning et Forhold, hvor der efter den hele nuværende Tilstand er god Grund for Lovgivningsmagten til at tage Spørgsmaalet under Overveielse, god Grund til at søge at finde en forstandig Begrænsning, som kan forebygge en slig Brug i Fremtiden." Med Hensyn til den Udtalelse af Odense Amtmand, som senere fik Medhold hos Indenrigsministeren, gjorde han opmærksom paa en Omstændighed, som ogsaa er meget talende, og som jeg paany skal opfriske. Den høitærede Justitsminister siger nemlig, at den Skrivelse, hvormed disse Spørgsmaal indkom, var af 1ste September 1860, og at Resolutionen derpaa faldt den 10de September 1861, altsaa 1 Aar og 9 Dage derefter, og derpaa siger han, at dette naturligvis ikke er tilfældigt, „det hidrører selvfølgelig ikke fra Forsømmelse, det ville være Medlemmer ikke tro, det er aabenbart, at Sagen har været meget vel overveiet", samt endvidere: „det er ikke uden Interesse at se, hvorlænge Sagen har ligget i Indenrigsministeriet, den maa altsaa have været meget vel og grundigt overveiet, siden den har ligget fra 1ste September 1860 til 10de September 1861". Dette giver naturligvis denne Resolution saamegen større Vægt, og jeg tror derfor, det er fuldkommen begrundet og i sin Orden, at det erede Thing, under de Forhold, hvorunder

Fæstelovgivningen nu virker, dersom det tiltræder den Mening, jeg har foreslaaet det at udtale, da ogsaa udtaler det og navnlig udtaler: „at det anser de af Indenrigsministeren i de senere Aar afgivne Resolutioner, der gaa i modsat Retning, for ulovmedholdeligt". At vi ikke tænke paa at gjøre Overgreb til nogen Side, viser det 4de Punkt i min Resolution saa klart som Noget, idet jeg deri foreslaar det erede Thing at udtale: „at det forventer disse Spørgsmaal undergivne Domstolenes Afgjørelse". Hvem kan afgjøre den Strid, som her foreligger mellem — naar jeg tager Personerne — den høitærede Justitsminister og den høitærede Indenrigsminister, og, naar jeg tager Sagen, imellem Fæstelovgivningen 1861 og Fæstelovgivningen efter 1861, undtagen Domstolene? Ingen er berettiget til at afgjøre dette Spørgsmaal uden Domstolene, og derfor er det naturligt og ligefrem en Selvfølge, at jeg foreslaar som en 4de Udtalelse „at Thinget forventer disse Spørgsmaal undergivne Domstolenes Afgjørelse". Ogsaa her har jeg den Glæde at have den høitærede Justitsminister med, og vi give ham kun en Understøttelse overfor hans Kollega Indenrigsministeren, naar vi vedtage denne sidste Resolution. Den høitærede Justitsminister siger nemlig: „skulde det ikke lykkes i den tilbagestaaende Del af denne Samling at enes om Formen for denne Tanke" — det vil altsaa sige, at denne Tanke afgjøres ved en ny Lov, men det ser desværre ikke ud til, at det vil lykkes — „vil jeg henstille til min høitærede Kollega Indenrigsministeren, om han ikke, efter at have taget alle de Hensyn, hvorom her er Spørgsmaal, under Betragtning, vilde finde, at der var Grund til fra Ministeriets Side at fastholde den strengere Fortolkning, saaledes at Spørgsmaalet i alle mødende Tilfælde; hvor der dertil er nogen Opfordring, bringes for Domstolene, og at dette gjentages, indtil Spørgsmaalet i alle dets Forgreninger og Afstygninger foreligger i en saa ren Skikkelse, at det kan ses, om Høiesteret vedkjender sig den ene eller den anden Fortolkning". Dette er Justitsministerens Henstilling til Indenrigsministeren, som jeg foreslaar Thinget at give